

Geachte overheid,

Ik schrijf deze brief, omdat ik zie en merk dat het VN-Verdrag Handicap nog niet goed wordt uitgevoerd in Nederland. Er moet nu echt werk van gemaakt worden, zeker omdat Nederland ook vergrijsd. Het leren leven met een handicap hoort bij het leven en de leeftijd. De een start met een handicap. De ander loopt hem gedurende zijn leven op. Iedereen kan hier mee te maken krijgen, we moeten niet wegkijken, maar er werk van maken en we hebben daarbij hulp van u nodig. Op 23 februari a.s. staat er een debat gepland over het Breed Offensief vandaar dat u deze brief nu van mij krijgt.

Bijna vier jaar geleden schreef ik een brief aan Premier Rutte en sindsdien ben ik bezig met actie voeren voor de rechten van mensen met een (arbeids)handicap samen met o.a. de FNV, LCR, Iederin. Participatie is voor deze groep nog steeds niet vanzelfsprekend.

Ik wil het met u hebben over de volgende punten:

- Overleven met een uitkering en werken
- Recht op een behoorlijke levensstandaard
- De kostendelersnorm en de partnertoets
- Waar begint het participeren?

Overleven met een uitkering en werken

Veel mensen met een arbeidshandicap overleven op 70% van het wettelijk minimumloon, dat is ongeveer 1.037 euro per maand. Dat is het absolute bestaansminimum. Er is heel weinig aandacht voor de koopkracht van mensen met een arbeidshandicap. Vaak hebben zij hogere zorgkosten dan een gezond persoon. Veel mensen denken dat zij wel extra compensatie krijgen vanwege hun handicap, maar dat is helemaal niet zo.

In de startnotitie van kabinet Rutte IV staat dat de jonggehandicaptenkorting wordt gehalveerd. Dat betekent dat iemand met een Wajong-uitkering 400 euro erop achteruit gaat, terwijl deze groep al weinig heeft en met de inflatie nog minder te besteden heeft. Deze mensen leven keer op keer in grote onzekerheden en onzekerheden komt je gezondheid niet ten goede.

Soms krijgen ze een tegemoetkoming in de kosten voor chronisch zieken, maar dat is maar een bedrag van rond de 200 euro per jaar. Dit staat in geen verhouding tot de werkelijke kosten. Ook als men niet fulltime kan werken moet men overleven van 70% van het wettelijk minimumloon en krijgt men met verrekeningen van inkomsten te maken, omdat men loon uit de uitkering krijgt en loon uit werk.

Ik wil u erop wijzen dat het veel beter zou zijn als er duurzame banen komen en men moet een voorziening van het UWV kunnen behouden als men de baan kwijt raakt, op deze manier kan men sneller weer aan een andere baan komen, om volwaardig mee te kunnen doen. We hebben recht op een behoorlijke levensstandaard en dat is in mijn ogen niet het bestaansminimum, maar tenminste het wettelijk minimumloon.

Verder wil ik ook vragen of u kunt onderzoeken wat er gedaan kan worden aan de enorme administratieve lasten die bij een uitkering en een handicap komen kijken. Als ik even naar mijn persoonlijke situatie kijk, dan is het zo dat ik ieder jaar moet bewijzen dat mijn handicap blijvend is. Ik heb ieder jaar opnieuw met dezelfde onzekerheid te maken, namelijk krijg ik nog wel de hulp die ik nodig heb en dan ben ik afhankelijk van een welwillende ambtenaar en ik moet steeds bij een ander mijn privacy op tafel leggen. Veel mensen in een uitkering hebben veel stress en waardoor er geregeld iets fout kan gaan in de administratie en daar

kan men op afgestraft worden, uitkeringsgerechtigden moeten namelijk alles doorgeven als er iets verandert in hun situatie

Recht op een behoorlijke levensstandaard

Mensen met een arbeidshandicap kunnen in veel gevallen niet (fulltime) werken, omdat ze door hun handicap niet voldoende energie hebben om fulltime te kunnen werken, daardoor kunnen ze vaak ook niet voldoende uren maken om het wettelijk minimumloon verdienen. Maar ook zij hebben recht op een behoorlijke levensstandaard stelt het VN-verdrag Handicap. (Artikel 28 VN-verdrag Handicap.) Soms is er een aanpassing nodig om tot gelijke behandeling te kunnen komen. Er moet voor mensen met een arbeidshandicap een aanvulling komen tot het wettelijk minimumloon, want dan kunnen zij pas echt een volwaardig leven leiden. De inclusietoeslag is zo'n instrument wat de FNV en LCR hebben voorgesteld. Dit verdient serieuze discussie in een nieuw kabinet.

De Kostendelersnorm en partnertoets

De kostendelersnorm en de partnertoets zijn voor mensen met een handicap, maar eigenlijk voor alle uitkeringsgerechtigden een groot obstakel. Deze regels maken mensen afhankelijk en het zorgt voor een toenemende dakloosheid en leidt tot woningnood. Gemeenten hebben beleidsvrijheid als het gaat om de kostendelersnorm, maar maken vaak geen gebruik van deze vrijheid. De partnertoets en de kostendelersnorm weerhoudt mensen om samen te wonen, omdat men dan ook financieel afhankelijk is van de partner of huisgenoten, terwijl men al zo vaak afhankelijk is van anderen. Daarom zou de partnertoets en de kostendelersnorm afgeschaft moeten worden voor mensen met een (arbeids)handicap. Immers mocht iemand met een handicap gaan samenwonen, dan treden de partner vaak ook op als gedeeltelijke mantelzorger, waar voorheen sprake was van een professional. In plaats van dit te stimuleren en te bevorderen, krijgt men als beloning voor deze informele arbeid ook nog een korting op de uitkering. Woningen blijven bezet door alleenstaanden en prijzen lopen op, omdat er geen woning meer is te krijgen. Voor jongeren is het onmogelijk om zelfstandig te wonen als gevolg van deze druk op de woningmarkt.

Als ik naar de huidige situatie in onder andere de zorg kijk vrees ik voor mijn toekomst, kan ik wel op de manier wonen die voor mij wenselijk is en hou ik dan echt de regie over mijn leven? Er zijn tekorten in de zorg, op de woningmarkt het maakt mij erg onzeker.

Waar begint het participeren?

Participeren begint bij voldoende geld hebben om te kunnen participeren, als men te weinig geld heeft leidt dit tot sociale uitsluiting. Alleen door participatie kan men een volwaardig leven leiden. Als je in armoede moet leven, dan heeft dat allerlei gevolgen.

Zoals eerder opgemerkt lopen veel mensen het risico om een handicap op te lopen. Dat is gek genoeg het gevolg van de toename van de effectiviteit van de gezondheidszorg. Met de leeftijd en de toename van de groep zeer hoogbejaarden neemt het aandeel mensen met een handicap toe. 25% van Nederland heeft een handicap of chronische ziekte en die groep wordt alleen maar groter. Ik wil dat we samen echt werk gaan maken van het VN-verdrag handicap. De wet beperkt nu mensen met een handicap en dat kunnen we oplossen. Breng de inclusieve samenleving dichterbij!

Ik hoop dat u deze punten meeneemt bij het maken van keuzes in de Kamer.

Hartelijke groet,

Noortje van Lith

